

15-05-2018

প্ৰাতঃ মূৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - সুপুত্ৰ হৈ শ্ৰীমতত চলি মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকা, আশীৰ্বাদ লওঁতে কেতিয়াও ভুল নকৰিবা"

***প্ৰশ্ন:-** পিতাই সন্তানসকলক কোনটো শুভ মৰ্গ দেখুৱায়, যি মৰ্গ আন কোনো মনুষ্যই দেখুৱাব নোৱাৰে?

***উত্তৰ:-** পতিতৰ পৰা পাৰন হোৱাৰ। মুক্তি-জীৱনমুক্তি পোৱাৰ শুভ মৰ্গ, এক পিতাইহে দেখুৱাব পাৰে। এই মৰ্গৰ বিষয়ে, আন কোনোৱেই নাজানে। যদি কোনো আত্মাই জানিলেহেঁতেন তেনেহ'লে দুখ আহিলেই আত্মা তৎক্ষণাত তালৈ গুচি গ'লহেতেন। পিতাই তোমালোকক ৰাস্তা দেখুৱাইছে - সন্তানসকল, দেহৰ সৈতে সকলো পাহৰি নিজকে আত্মনিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াৰ দ্বাৰাইহে পাৰন হ'ব।

***গীত:-** লে ল' দুৱায়ে মাঁ বাপ কি... (মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ লোঁৱা.....)

ওম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলা। এতিয়া আমি মাতা-পিতাক পতিত-পাৰন বুলি কওঁৱেই। সন্তানসকলে জানে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা শেষ কৰিবই লাগিব। কেনেকৈ? কেৱল, মাতা-পিতাৰ স্মৰণৰ দ্বাৰা। মাতোঁতে শিৱবাবাকেই মাতে। উচ্চতকৈও উচ্চ জ্ঞান পিতাই দিয়ে। সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লয়। কিন্তু, যেতিয়ালৈকে (পিতাই) তেওঁলোকক তোলনীয়া (adopt) কৰি নলয়, মুখ-বংশাৱলী নহয়, তেওঁলোকক সন্তান বুলি কেনেকৈ ক'ব? ভক্তিমাৰ্গৰ সকলে কেৱল গায়, তুমি ইয়াত সন্মুখত বহি আছা। পিতাই কয় - এতিয়া মই আহিছো তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা আঁতৰোৱাৰ বাবে ৰায় দিবলৈ, শ্ৰীমতত চলাবলৈ। এয়া বাবাই (ব্ৰহ্মা) কোৱা নাই, শিৱবাবাই কয় - মোৰ মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকল, তোমালোকে বুজি পোৱা যে পতিত পাৰন পিতাইহে পাপৰ বোজা আঁতৰোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱায় বা পতিতৰ পৰা পাৰন হোৱাৰ পথ দেখুৱায়। যেনেদৰে ৰাস্তাৰ নাম ৰখা হয় - সুভাষ মৰ্গ। এয়া পতিতৰ পৰা পাৰন হোৱাৰ পথ। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকক ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আহিছোঁ। মনুষ্যই আহ্বান কৰে- হে পতিত পাৰন আঁহা আৰু পতিতৰ পৰা পাৰন হোৱাৰ পথ দেখুওৱা। তোমালোকক এতিয়া সেই পথ কোনে দেখুৱায়? অতি মৰমৰ পিতাই। সাধু-সন্তাই মুক্তিৰ বাবে সাধনা কৰে। কিন্তু মুক্তি নাপায়। যেতিয়া দুনিয়া পতিত হৈ পৰে তেতিয়া পাৰন দুনিয়াৰ মৰ্গ দেখুৱাবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয়। কোন মানুহে মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাব নোৱাৰে। তেনেহ'লে শ্ৰীমতত চলা উচিত। সকলো সংগ ত্যাগ কৰিব লাগে। সৰ্ব ধৰ্মানি পৰিত্যজ্য, মামেকম... দেহৰ যি ধৰ্ম আছে, সকলো ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। মই অমুক, এয়া মোৰ সম্পত্তি - এই সকলোবোৰ বাদ দি নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা আৰু নিৰন্তৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা, মোক স্মৰণ কৰা। মই শুভ মৰ্গ দেখুৱাও। এনেকুৱা শুভ ৰাস্তা আৰু একো নাই। এতিয়া দুখৰ নাটক শেষ হৈছে। এতিয়াও দুখী চৰিত্ৰৰ অভিনয় কৰিব খোজা নেকি? তেতিয়াহ'লে অধিক দুখীহে হ'ব। ইয়াত কোনো মনুষ্যই সুখী নহয়। অকাল মৃত্যু আদি কিমান দুখৰ কথা! কোনোবা ক'ৰবাত দীৰ্ঘায়ু হয়, বাকীবোৰ ৰোগী হৈ পৰে।

পিতাই কয় - মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আহিছো। এতিয়া মাতা-পিতাক স্মৰণ কৰা। শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোকে ইমান আশীৰ্বাদ লাভ কৰা যে তোমালোক সকলো ভাগ্যশালী হৈ পৰা। পিতাই কয় - তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ ওলাইছা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ মালিকীস্বত্ব লোৱাটো সহজ কথা নহয়! টকা-পইচাৰ বাবে মানুহে কিমান ঠগ-প্ৰৱঞ্চনা কৰে! ইয়াত এনে কোনো কথা নাই। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে চিৰকালৰ বাবে নিৰোগী হৈ যাবা। ২১ জন্মৰ বাবে বহুত আশীৰ্বাদ দিয়ে! এনেকুৱা পিতাৰ লগত ভক্তি মাৰ্গত প্ৰতিজ্ঞা কৰি আহিছা - তোমাৰ ওচৰতে বলিহাৰ হওঁ, তাৰ পাছত

স্বৰ্গৰ সম্পত্তি লওঁ। এতিয়া তোমালোকে জানা - আমি আমাৰ অতি মৰমৰ পিতাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। পিতা নিৰাকাৰ, নিৰহংকাৰী বুলি গোৱা হয়। পিতা কিমান উচ্চ! যেতিয়া ভক্তি সম্পূৰ্ণ হয়, তেতিয়া ভক্তি মাৰ্গৰ ফল দিবলৈ মই আছোঁ। মোৰ সঁচা ভক্ত কোন সেয়াও জনাওঁ! যি প্ৰথমে পূজ্য আছিল, ভগৱান-ভগৱতী আছিল, পিছত ওপৰৰ পৰা তললৈ আহিল, সতো-ৰজো-তমোলৈ আহি আহি এতিয়া একেবাৰে জৰ্জৰিত হৈ পৰিছে। তোমালোকে জানা আমি়েই বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। ভাৰতৰ মহিমা অনেক, সেয়ে সকলোৱে ভাৰতক সহায় কৰে। তেওঁলোকে জানে ভাৰত এসময়ত বহুত ধনবান আছিল। এতিয়া দুখীয়া হৈ পৰিছে, সেইবাবে সকলোৱে পুতৌ কৰে। ভাৰতক অতি দুখীয়া বুলি ভাবি সহায় কৰে। কোনোবা সম্পদশালী ব্যক্তি দুখীয়া হৈ গ'লে, তেওঁক দান দিবলৈ সকলোৱে উৎসুক হৈ পৰে। পিতাই কয় - ভাৰতবাসী ইমান সন্দিহান হৈ পৰিছে! শিৱজয়ন্তী পালন কৰে, কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে শিৱবাবা কেতিয়া আহে, আহি কি কৰে। নিশ্চয়কৈ, পিতাই সম্পত্তি লৈ আহিছিল চাগৈ। স্বৰ্গৰ মালিক বনাইছিল চাগৈ। পিতাই কয় - সন্তানসকলক চিৰসুখী কৰি, ৰাজত্ব দি মই বানপ্ৰস্তু হওঁ। মোৰ কোনো ইচ্ছা নাই। বিশ্বৰ ৰাজত্ব পাবলৈ, মই মালিক নহওঁ। এনে পিতাক কেনেকৈ ধৰি ৰাখিব লাগে! হাতত ধৰাৰ কথা নহয়। বুদ্ধিৰে ধৰিব লাগিব। সকলোৱে নিজৰ ঘৰ-সংসাৰত থাকিব লাগিব। সন্তানৰ প্ৰতিপালনো কৰিব লাগিব। এয়া হৈছে বেহদৰ সন্যাস। দেহৰ লগতে যি আছে সকলো ত্যাগ কৰিব লাগে। ইয়াত প্ৰতিটো বস্ত্ৰেই জৰ্জৰিত তমোপ্ৰধান। দুখ দিয়া। তত্বয়ো দুখ দিয়ে। বৰষুণ নহ'লে আকাল হৈ পৰে। বানপানী হয়। তাত (স্বৰ্গ) এই তত্ববোৰ তোমালোকৰ নিৰ্দেশত চলিব। পাঁচ তত্বয়ো তোমালোকৰ অৱজ্ঞা নকৰিব।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ আশীৰ্বাদ লৈ আছা। শ্ৰীমতত চলিলেহে আশীৰ্বাদ পাবা। পিতাৰ শ্ৰীমতৰ সহায়কাৰী হোৱা আৰু মোক স্মৰণ কৰা। কিন্তু পদুম ফুলৰ দৰে থাকিব। কেৱল স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকে এই ভাৰতক স্বৰ্গ বনাব পাৰিবা। পিতাই কয় - কেৱল পৱিত্ৰ হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে সকলো মানুহেই সহযোগ দিব। কল্পৰ আগতে যিসকলে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা পিতাৰ সহযোগী হৈছিল, তেওঁলোকেহে সহযোগী হ'ব। এয়া গৰ্ব হ'ব লাগে যে আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সোঁহাত হওঁ। সোঁহাত হ'লে (right hand) হ'লে সম্পূৰ্ণ নীতিনিষ্ঠ (righteous) হৈ যাবা। বিজয় মালাত আহি যাবা। বহুত সহজ হয়। ইয়াত কোনো হঠযোগ আদি কৰোৱা নহয়। নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, ৮৪ জন্মৰ পাৰ্ট পূৰা হ'ল। এতিয়া লেতেৰা কাপোৰ ত্যাগ কৰিব লাগে। এতিয়া মোক স্মৰণ কৰি কৰি শান্তিধামলৈ আহি যাবা। প্ৰথমতে তাত বাস কৰিবা আৰু পিছলৈ তোমালোকক সুখৰ সম্বন্ধলৈ পঠিয়াই দিম। আমি আত্মাবোৰ তাৰ পৰাই আছোঁ। সেই মৰমৰ ঘৰ সকলোৱে পাহৰি গৈছে। মানুহে কাশী কলৱৎ (কাশীলৈ গৈ নিজৰ জীৱন উৎসৰ্গা কৰা) খায়। তেওঁলোকে ভাৱে, ইয়াত দুখ, আমি শিৱৰ ওচৰলৈ যাওঁ। কিন্তু, শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ যাব নোৱাৰে। ইয়াততো তোমালোকে সন্তানক পঢ়ায়। তোমালোকে উপাৰ্জন কৰা। প্ৰথমতে বাবাৰ সন্তান হোৱা। বাবাই পঢ়াবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু পুনৰ তোমালোকক ওভোটাই লৈ যায়, তাৰ পিছত স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিয়ে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰতো নিশ্চয়কৈ ইয়াতে প্ৰয়োজন। তোমালোকে বুজাব পাৰা - আমি হৈছোঁ ব্ৰহ্মাকুমাৰ, কুমাৰী। ব্ৰহ্মা হৈছে শিৱবাবাৰ সন্তান। শিৱবাবা হ'ল আমাৰ ককা। সম্পত্তি ককাৰ পৰা পোৱা যায়। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁৰ পৰাহে স্বৰ্গৰ সম্পত্তি পাম, সেইবাবে বাবাৰ মতত চলিব লাগে। তেওঁৰ পৰা আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। আজ্ঞাকাৰী সন্তানহে আশীৰ্বাদ লোৱাৰ দাবীদাৰ হয়। পিতাই কয় - কুপুত্ৰ নহ'বা, সুপুত্ৰ হোৱা। বাবাৰ হাত ভালকৈ ধৰি লোৱা। তোমালোকক বহু আৰামেৰে লৈ যায়। সকলো আত্মায়েই ডেউকা পাই যায়। তোমালোকে যিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা, সিমানে উৰিবলৈ ডেউকা লাভ কৰিবা। শান্তি খোৱাসকলে জানো উচ্চ পদ পাব! শ্ৰীমতত চলিলে শান্তিৰ লায়ক নহ'বা। সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ (passed with honour) হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মম্মা-বাবাকো জয় কৰিব লাগিব। পিতাই বাৰে বাৰে কয় - সন্তানসকল, পিতাৰ পৰা মুখ ঘূৰাই নিদিবা। কোনোবাই সেৱাকেन्द्र স্থাপন কৰে, খুব সেৱা কৰে, কোনোবাই আকৌ চলোতে চলোতে নাৰাজ হৈ যায়, সম্পূৰ্ণতো কোনোৱে হোৱা নাই। কিবা নহয় কিবা দন্দখৰিয়াল লাগি থাকে। কিন্তু, কেতিয়াও পিতাক এৰিব নালাগে। বাবা, মই আপোনাৰ, আপোনাৰ পৰা সম্পত্তি লওঁ। গৃহস্থ-ব্যৱহাৰো চম্ভালিব

লাগিব। এয়া, তেনে ধৰণৰ সন্মুখ নহয়। তুমি সন্তান ৰচিছা যেতিয়া পালনাও কৰিব লাগিব। তাৰ মাজতো সুপুত্ৰ আৰু কুপুত্ৰ নিশ্চয় থাকিব। কুপুত্ৰই সকলোকে আমনি কৰিব। পিতাই কয় - তোমালোকে সকলোকে পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। তেওঁলোকক কোৱা - তোমালোকে হে ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা, তেনেহ'লে তেওঁ সৰ্বব্যাপক কেনেকৈ হ'ব পাৰে? কোৱাই হয়, পতিত পাৰন, ঈশ্বৰ পিতা.... তেনেহ'লে নিশ্চয়কৈ পতিত আৰু পাৰন দুনীয়াও আছে। সকলো আত্মাৰে পিতা সেই এজনেই। এতিয়া তোমালোকে জানিছা, আমি সেই পিতাৰ সন্মুখত বহি আছো, যিজন আমাক পতিতৰ পৰা পাৰন বনাই আশীৰ্বাদ দিয়ে - চিৰঞ্জীৱি হোৱা। তাত তোমালোকক কালে খাব নোৱাৰে। সেয়ে পিতাই কয় - শ্ৰীমতত চলা। সকলোকে সুখ দিয়া। পিতা আহিছেই সকলোকে সুখী কৰিবলৈ। সুখ আৰু শান্তি দুয়োটা সম্পত্তি দিয়ে। তাততো মায়াই নাই, তেনেহ'লে দুখ ক'ৰ পৰা আহিল? ইয়াততো ইজনে-সিজনৰ লগত হাই-কাজিয়া কৰি থাকে। পিতা আহিছে সুখধাম-শান্তিধামৰ মালিক বনাবলৈ। তাৰ বাবেই তোমালোকে পঢ়ি আছা। পিতাই সকলো ব্যৱস্থা ৰাখিছে। সকলোবোৰতো সন্তানসকলৰেই হয়। পিতাই কয় মই তোমালোকৰ সেৱাধাৰী। সন্তানসকলে কয় - শিৱবাবা, আমাৰ নামত ঘৰ বনাই ল'বা। অচ্ছা, যি হুকুম। পিতায়ো কয় সন্তানসকল যি হুকুম। শিৱবাবাই তোমালোকৰ বাবে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বনাই আছে। সকলো শিৱবাবায়েই কৰে। বাবাই কয় - যদি চিঠিও লিখা তেন্তে শিৱবাবা, মাৰফৎ ব্ৰহ্মা। এইটো অভ্যাস হৈ যাব লাগে। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে কিমান পাপ কটা যায়! বাবাই উপাই দিয়েই থাকে। শিৱবাবা, মাৰফৎ ব্ৰহ্মা। বহুত সহজ নহয় জানো! নামেই হ'ল সহজ ৰাজযোগ আৰু সহজ জ্ঞান। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ... সমগ্ৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায়। এয়াও চেকেণ্ডৰ কথা। এতিয়া ভাৰতবাসীৰ ৰাহুৰ দশা পৰিৱৰ্তন হৈ বৃহস্পতিৰ দশা চলিছে।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, আশীৰ্বাদ লৈ লোৱা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপৰ বোজা আতৰিব। কেৱল মোক স্মৰণ স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা। পিতাই কয়, উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে মোক অতিকৈ মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকক কেনেকুৱা সম্পত্তি দিওঁ! তেনেহ'লে, মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ ল'বলৈ লায়কৰ হ'ব লাগে। এওঁ (ব্ৰহ্মাই) লৌকিক পিতাৰ অনেক আশীৰ্বাদ পাইছে। পিতাৰ বহু সেৱা কৰিছিল। পিছলৈ কৈছিল - কাশীৰ বাসিন্দা বনোৱা। অচ্ছা, বাবা ব'লা। তালৈ লৈ গৈ চাকৰ-বাকৰ সকলো গোটাই দিলে। তাতেই তেওঁৰ মনোকামনা পূৰ্ণ হ'ল। পিতাকৰ আশীৰ্বাদ পালে নহয়। সকলোৰে সেৱা কৰিলে সেয়েহে আশীৰ্বাদ পালে। মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদে আগবঢ়াই নিয়ে। এতিয়া হৈছে বেহদৰ কথা, সেয়েহে সুপুত্ৰ হৈ আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। সেয়েহে শ্ৰীমতত চলি থাকা আৰু সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা। ভাৰতবাসী স্বৰ্গৰ মালিক হৈছিল। এতিয়া পিতা আহিছে উত্তৰাধিকাৰ প্ৰদান কৰিবলৈ। (পিতাই) কয়- কেৱল মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু কোনো নাম ৰূপত আবদ্ধ নহ'বা। দেহী (আত্মা) অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিলে বৈতৰণী পাৰ হৈ যাবা। তুমিয়েই মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান.... এতিয়া সেই মাতা-পিতা সন্মুখত বহি আছে। বাবা তুমি কল্পৰ আগতেও আহিছিল। কল্পই-কল্পই তুমি এনেদৰে আহ। এয়া কেৱল আমিহে জানো, আন কোনেও নাজানে। তোমালোকে ৮৪ জন্মৰ চক্ৰক জানিছা। এতিয়া পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ লওঁতে ভুল নকৰিবা। এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ আশীৰ্বাদ। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক বনাই নিজে নিৰ্বাণধামত বহি যায়। তেওঁ নিজে এই সৃষ্টিৰ সুখ নলয়। অচ্ছা! পিতাই কয় বহলাই কি গুণাম। অলপ কথা কেৱল বুজি লোৱা - তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰি যোৱা। গাঁঠি বান্ধি লোৱা। মানুহে কোনো কথা মনত ৰাখিবলৈ গাঁঠি বান্ধি লয়, তেতিয়া পাহৰি নাযায়। তেনেহ'লে, এইটোও পাহৰি নাযাবা।

সেৱাকেন্দ্ৰ খোলাসকলে কিমান আশীৰ্বাদ পায়! স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠাপকক সকলোৱেই কিমান স্মৰণ কৰে! অ' ঈশ্বৰ পিতা, মোক দয়া কৰা। তেওঁ সকলোৰে সংগতিদাতা, শান্তিদাতা...। পিতাই কেনেকৈ সন্তানসকলৰ সেৱা কৰে। কিমান উচ্চতকৈও উচ্চ বনায়। কোনেও নাজানে পিতাইনো এওঁলোকক কি বনায়। পিতা সন্তানসকলৰ সেৱাত উপস্থিত হৈ আছে, বহুত নিৰহংকাৰী। সন্তানো বিভিন্ন ৰকমৰ তেতিয়া কোৱা হয় এয়াই নিয়ম। পিতাই কয় - মোৰ ভূমিকা হ'বহু কল্পৰ আগৰ দৰেই চলে। গান্ধী বা নেহৰুৱেও আশা কৰিছিল এজন সৰ্বশক্তিমান কৰ্তৃত্বৰ চৰকাৰ (Almighty Authority Government)

হওক। এতিয়া এই কাৰ্য পিতাই কৰি আছে। লাহে লাহে সকলোৱে জানিব। কিন্তু বহুত পলম হৈ যাব। কৰ্মাভীত অৱস্থা হ'লে শৰীৰ নাথাকিব। পিছলৈ অহাসকলে বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব আৰু এনেও পিছত অহাসকলে বহুত তীব্ৰ হয়। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্যসাৰ:-*

- (1) পিতাৰ শ্ৰীমতত পূৰা চলি পিতাৰ সোঁহাত হৈ সম্পূৰ্ণ নীতিনিষ্ঠ হ'ব লাগে। পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সহযোগী হ'ব লাগে।
- (2) মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদে আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰে সেইবাবে আজ্ঞাকাৰী হৈ আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে। পিতাৰ সমান নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** একান্ত আৰু একাগ্ৰতাৰ মনোযোগৰ দ্বাৰা তীব্ৰ গতিত সুক্ষ্ম সেৱা কৰোঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা।

দূৰত বহি বেহদ (অসীম) বিশ্বৰ আত্মাৰ সেৱাৰ বাবে মন আৰু বুদ্ধি সদায় মুক্ত হ'ব লাগে। সৰু-সুৰা সাধাৰণ কথাত মন আৰু বুদ্ধি ব্যস্ত নাৰাখিবা। তীব্ৰ গতিৰ সুক্ষ্ম সেৱাৰ বাবে একান্ত আৰু একাগ্ৰতাত বিশেষ মনোযোগ দিয়া। ব্যস্ত হৈও মাজে মাজে এক মুহূৰ্ত সময় উলিয়াই একান্ত হোৱাৰ অনুভৱ কৰা। বাহিৰৰ পৰিস্থিতি অস্থিৰ হ'লেও মন-বুদ্ধিক যি সময়ত বিচাৰা চেকেণ্ডতে এজনৰ অন্তত একাগ্ৰ কৰি লোৱা তেতিয়া সঁচা সেৱাধাৰী হৈ, বেহদৰ সেৱাৰ নিমিত্ত হ'ব পাৰিবা।

***শ্লোগান:-** জ্ঞানী আত্মা সেইজন যিয়ে জ্ঞানৰ সকলো ৰহস্য বুজি ৰহস্যযুক্ত, যুক্তিযুক্ত আৰু যোগযুক্ত হৈ কৰ্ম কৰে।

!!ওম শান্তি!!
